Temps Pasqual - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 06/04/2008 - 09:00

Lc 2,14.22b-33
1Pe 1,17-21
Lc 24,13-35

1. Molta informació però... Cleofàs i el seu amic són el prototipus de molts cristians que no han arribat a fer de la seva vida un pelegrinatge amb Jesús, i van errants i descoratjats perquè tenen un batibull de coses en el cap i en el cor. Però els manca aquella experiència fontal, global, que dóna sentit a tot. Recordo que un periodista creient, parlant d'una de les característiques de la nostra cultura, que afecta els infants i joves, deia que estan exposats a patir dues malalties que poden ser claus per a la seva maduració: per una banda, bulímia d'informació i, per una altra, anorèxia d'experiències fondes. Ho saben tot, però no sempre ben assimilat. El cas de Cleofàs i el seu amic, sens dubte molt més clau i transcendent, s'assembla bastant. Ho saben tot dels darrers esdeveniments, dominats pels rumors, força afectats pels darrers fets, perquè Jesús no els era de cap manera indiferent, se l'estimaven. Sense la més mínima esperança, fugint de la Comunitat de Jerusalem (un cas semblant al de Tomàs, que fuig del grup), disposats a oblidar aquell malson i aquelles notícies sense ni cap ni peus. Ben mirat, el millor era fugir; el temps tot ho cura, diem en aquests moments fatalistes...I de fet, aquell que camina amb ells no fa més que posar en ordre el seu món interior. Fil per randa, d'una manera global, providencial, amb la visió que Déu té de les nostres vides i de la de Jesús, aquell qui és Camí, Veritat i Vida els fa una meravellosa catequesi d'adults, els ofereix una experiència espiritual única. Quina enveja!**2. Tot caminant, una Eucaristia**Sí, no hi falta ni un dels moments vitals en què l' Eucaristia desplega la seva riquesa. Per una banda, **la Paraula de Déu**. Jesús els diu exactament allò que el seu esperit desesperançat necessitava. És la primera presència de Jesús en l' Eucaristia, la de la seva paraula, la que escalfa el cor, la que il.lumina el cap i dóna sentit als esdeveniments que hem anat vivint al llarg de les nostres vides atrafegades. No és una paraula eloqüent; és una paraula **sàvia**, que, com diu el poble, "arriba" al moll de l'os, perquè toca el voraviu. Una paraula que té la gran virtut de projectar llum en els paranys i túnels pels quals moltes vegades passa la nostra existència. Il.lumina, dóna visió transcendent, reanima la fe i l'esperança.Arribat al lloc on fugien, tenen la "fragilitat" de dir una de les més boniques oracions que podem dir-li al Senyor, sigui quina sigui la circumstància que estem vivint: *"Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ja declina*."Aquestes pregàries arriben tant al cor de Déu, de Jesús de Natzaret, que "obliguen" a que s'entauli amb nosaltres. Cleofàs i l'amic **el reconeixen en el gest més ric** que ens ha llegat la Tradició que ve del Senyor: el gest de partir el pa, el de compartir la vida, de combregar amb nosaltres, de viure en comunió amb ell.I, per últim, moguts per "un impuls joiós de proporcions pasquals", corren cap a **la Comunitat,** que és el lloc "natural" on han de viure la seva fe, aquella fe que abraça la vida, la mort i, sobretot, la resurrecció de Jesús. Es comuniquen l'experiència viscuda i, de retop, la pau es vessa com un perfum que arriba a tothom. També va fer-ho així la samaritana, que se n'anà decididament, alegrement a comunicar tot el que Jesús havia fet en ella. És el cant final. Al.leluia, al.leluia! És viu! Segueix present! I nosaltres no ho sabíem! La nostra alegria ningú no ens la prendrà. I no ens la prendrà perquè la donarem!**3. No caminem sols** Els qui han estat en un determinat camp de futbol d' Anglaterra, diuen que s'hi viu una mena de litúrgia laica, d'aquest món. Abans de començar el partit, quan es guanya i quan es perd. A tothora. La lletra del cant, cridada per tots els espectadors diu: *"Mai no caminareu sols!"* Sovint he pensat que, deixant de banda, la poca transcendència que té tota aquesta parafarnàlia esportiva, la lletra d'aquest cant ens hauria d'inspirar una veritat com un cove i que es fa més evident que mai ara, quan celebrem la presència del Crist Ressuscitat. No caminem mai sols. Manllevant l'afortunada expressió del filòsof **Ortega y Gasset**, podríem dir que *"l'home és un peregrí de si mateix, de la seva totalitat i de la seva perennitat."* Però no estem mai sols. El que passa és que "els ulls del cor sovint són incapaços de reconèixer-lo." Massa lleganyes i massa son, massa tristesa i massa desànim. **Per què no ens deixem "atrapar" per l' Amic Invisible?**

ETIQUETES
COMUNITAT CLEOFÀS TOMÀS CAMÍ AMIC VIDA EUCARISTIA PA COMUNIÓ INFORMACIÓ